

al-Faruq Omar ibn al-Khattab

Omar ibn al-Khattab, må Gud vara nöjd med honom, är en av de mest framstående personligheterna i den islamiska historien, och en ädel följeslagare som bevittnade de första stadierna av kallelsen tillsammans med Profeten ﷺ. Omar utmärkte sig genom sin starka personlighet, sin visdom, sin rättvisa och sin förmåga att fatta korrekta beslut i de svåraste tider. Han kallades "al-Faruq" eftersom han skiljde mellan sanning och falskhet, och han hade en central roll i uppbyggnaden av den islamiska staten. I denna artikel kommer vi att behandla Omars liv från hans utvandring till Medina, genom hans jihad med Profeten ﷺ, fram till hans trohetsed som kalif och hans stora bedrifter.

Den islamiska staten uppnåddes inte i sin fulländade form under någon annan kalifs eller härskares tid så som den uppnåddes under den andre kalifen Omar ibn al-Khattab, må Gud vara nöjd med honom, som förenade integritet och beslutsamhet, barmhärtighet och rättvisa, värdighet och ödmjukhet, styrka och asketism.

al-Faruq, må Gud vara nöjd med honom, lyckades under sina tio år som kalif att etablera det starkaste imperium historien känt. Islams stat reste sig - efter att de två imperierna "Persien" och "Rom" fallit - och sträckte sig från Persien och Kinas gränser i öst till Egypten och Nordafrika i väst, och från Kaspiska havet i norr till Sudan och Jemen i söder.

Omar, må Gud vara nöjd med honom, kunde besegra dessa två imperier med dessa araber som fram till nyligen varit beduinstammar, splittrade av konflikter och krig som bröt ut för de minsta orsaker, drivna av stamlojalitet och förblindade av förislamiska seder och utdöda traditioner. Men efter islam enades de under denna religions skugga, som band dem samman med trons band och broderskapets och kärlekens förbindelser. De uppnådde ära och hjältemod som överträffar fantasin, efter att Gud skänkte dem denne enastående man som ledde deras väg, bar deras fana tills de dominerade världen och ägde dess länder.

Omar ibn al-Khattabs födelse och uppväxt

Omar ibn al-Khattab ibn Nufayl ibn ‘Abd al-Ozza ibn Ribaa ibn ‘Abdullah ibn Qurt ibn Rizaa ibn ‘Adiyy, må Gud vara nöjd med honom, föddes i Mekka och växte upp där. Hans far al-Khattab var känd för sin hårdhet och stränghet. Han var en intelligent man med ställning bland sitt folk, modig och djärv. Han var en av de arabiska ryttarna och deltog i många krig och strider. Han ledde Banu ‘Adiyy i al-Fijar-kriget. al-Khattab gifte sig med flera kvinnor och fick många barn.

Omar, må Gud vara nöjd med honom, fick i sin barndom vad många av Qurayshs barn inte fick: han lärde sig läsa och skriva, och i hela Quraysh fanns det endast sjutton män som behärskade detta.

När Omar växte upp vallade han sin fars kameler. Han ägnade sig åt viss fysisk träning, och Gud gav honom en kraftig kropp. Han utmärkte sig i brottning, ridning, och han behärskade ridderlighet och bågskytte.

Omar, må Gud vara nöjd med honom, var – liksom andra unga män i Mekka före islam – förtjust i nöjen och dryck. Han ärvde från sin far en benägenhet till många äktenskap; han gifte sig under sitt liv med nio kvinnor som födde honom tolv barn (åtta söner och fyra döttrar). Han var inte rik, men han var känd för sin starka självkänsla, så stark att han höll fast vid sin åsikt och inte accepterade att den ifrågasattes.

När islam kom och tawaid-kallelsen började spridas, började de fanatiska bland Mekkas folk angripa muslimerna för att få dem att avfalla. Omar var en av de hårdaste i kriget mot islam och muslimerna, och en av de mest fientliga mot Profeten ﷺ och hans följeslagare.

Vilka är de mest kända uttalandena av Omar ibn al-Khattab?

Omar ibn al-Khattab var känd för sin visdom och sina uttalanden som fortfarande citeras idag. Bland hans mest kända ord:

- "Håll räkenskap över er själva innan ni hålls till räkenskap."
- "Om du blir arg, var tyst. Och om andra blir arga, var tyst."
- "Akta dig för otålighet, för otålighet gagnar dig inte."

Dessa uttalanden representerar Omars visdom i att hantera livet och vardagliga angelägenheter.

Omar ibn al-Khattabs islam

Omar fortsatte sitt krig mot muslimerna och sin fiendskap mot Profeten ﷺ fram till den första utvandringen till Abessinien. Omar började då känna sorg och smärta över att hans folk lämnat sitt hemland efter att ha uthärdat tortyr och förföljelse. Han beslöt sig för att göra slut på "Muhammad", så att Quraysh skulle återfå sin enhet som detta nya religion splittrat! Han tog på sig sitt svärd och begav sig till Dar al-Arqam där Muhammad och hans följeslagare brukade samlas.

På vägen mötte han en man från Banu Zuhra som sade: "Vart är du på väg, Omar?" Han sade: "Jag vill döda Muhammad." Mannen sade: "Ska du inte först gå tillbaka till din familj och ordna deras angelägenheter!" Han berättade då för honom om hans syster Fatima bint al-Khattabs islam och hennes man Sa'id ibn Zayd ibn 'Amr, må Gud vara nöjd med honom. Omar skyndade till deras hus, och där var Khabbab ibn al-Aratt, må Gud vara

nöjd med honom, som undervisade dem i suran Ta-Ha. När de hörde hans röst gömde Khabbab sig, och Fatima gömde pergamentet.

Omar trängde in rasande, kastade sig över Sa'id och slog honom, och han slog sin syster så att hennes ansikte blödde. När han såg pergamentet tog han det och läste vad som stod där, och Gud öppnade hans bröst för islam. Han gick till platsen där Profeten ﷺ och hans följeslagare befann sig. När han kom in blev folket rädda, så Profeten ﷺ gick ut till honom, tog tag i hans kläder och svärdsremmen och sade till honom:

"Ska du inte sluta, Omar, förrän Gud låter drabba dig av skam och straff det som drabbade al-Walid ibn al-Mughira?"

Omar sade: "O Guds Sändebud, jag har kommit till dig för att tro på Gud och Hans Sändebud och det som kommit från Gud." Guds Sändebud och muslimerna uttalade då takbir.

Omar sade: "O Guds Sändebud, är vi inte på sanningen, vare sig vi dör eller lever?" Han sade: "Jo." Omar sade: "Varför gömmer vi oss då?"

Muslimerna gick ut i två led tills de kom in i moskén. När Quraysh såg dem drabbades de av en bedrövelse som de aldrig tidigare känt. Detta var den första öppna framträdandet av muslimerna inför avgudadyrkarna. Profeten ﷺ gav honom då namnet **"al-Faruq"**.

Omar ibn al-Khattabs utvandring till Medina

al-Faruqs islam var i Dhu al-Hijja det sjätte året av kallelsen, och han var då tjugosex år gammal. Han antog islam efter ungefär fyrtio män. Omar trädde in i islam med samma kraft som han tidigare bekämpat det med. Han var angelägen om att sprida nyheten om sin islam i hela Quraysh.

Quraysh ökade sitt krig och sin fiendskap mot Profeten och hans följeslagare, tills muslimerna började utvandra till Medina för att fly undan avgudadyrkarnas förföljelse. De utvandrade i hemlighet. När Omar ville utvandra tog han sitt svärd, gick till Ka'ba, gick runt huset sju varv, gick sedan till maqam och bad, och ropade sedan till avgudadyrkarnas samlingar:

"Den som vill att hans mor ska förlora honom, eller hans barn bli faderlösa, eller hans hustru bli änka - låt honom möta mig bakom denna dal."

I Medina skapade Profeten ﷺ broderskap mellan honom och 'Itban ibn Malik – och det sägs: Mu'adh ibn 'Afra'. Hans liv där fick en annan form än i Mekka, och många nya sidor av hans personlighet började framträda. Han fick en framträdande roll i det offentliga livet i Medina.

Omar ibn al-Khattabs kämpandet med Profeten

Omar ibn al-Khattab, må Gud vara nöjd med honom, var en av de mest framstående militära ledarna i muslimernas armé. Han deltog i många viktiga strider med Profeten ﷺ, bland de mest kända: Badr, Uhud och al-Khandaq. Han visade stort mod och enastående tapperhet, vilket gjorde att han åtnjöt Profetens förtroende.

Bland de kända händelserna med Omar är när Profeten ﷺ sade till honom vid ett tillfälle:

”O Omar, änglarna fortsätter att stödja honom.”

Detta visar hans höga ställning i Profetens hjärta och i islams värdeskala. Omar hade skarp insikt, och hans åsikter var ofta korrekta.

Koranens överensstämmelse med Omar ibn al-Khattabs åsikt

Omar ibn al-Khattab utmärkte sig genom stor tro, renhet och klarhet. Han var känd för sin starka iver för islam och sitt mod i sanningen. Han utmärkte sig också genom förnuft, visdom och goda råd.

Koranen kom i flera situationer i överensstämmelse med hans åsikt, bland de mest kända:

- Hans ord till Profeten ﷺ: **”O Guds Sändebud, om vi tog maqam Ibrahim som en plats för bön.”** Då uppenbarades versen: (*”Och ta Ibrahims ståplats som en plats för bön.”*) [al-Baqarah: 125]
- Hans ord: **”O Guds Sändebud, dina hustrur besöks av både goda och onda män. Om du befalld dem att bära slöja.”** Då uppenbarades slöjversen: (*”Och när ni ber dem om något, be dem då från bakom ett förhänge.”*) [al-Ahzab: 53]
- Hans ord till Profetens hustrur när de samlades i svartsjuka: (*”Kanske,*

om han skiljer sig från er, kommer hans Herre att ge honom hustrur bättre än er.”) (al-Tahrim: 5)

Då uppenbarades detta.

Det är kanske denna överensstämmelse mellan uppenbarelsen och Omars åsikt som gjorde att Profeten ﷺ sade:

”Gud har lagt sanningen på Omars tunga och i hans hjärta.”

Ibn Omar berättade: ”Det har aldrig hänt att människor stod inför en fråga, och de sade något och Omar sade något, utan att Koranen uppenbarades i enlighet med vad Omar sade.”

Omar ibn al-Khattabs stöd till Abu Bakr under hans kalifat

När Profeten ﷺ dog stod muslimerna inför ett stort prov i valet av en kalif som skulle leda umman efter honom. Omar ibn al-Khattab var en av de mest framstående som stödde Abu Bakr as-Siddiq, må Gud vara nöjd med honom, i hans kalifat. Omar gav starkt stöd till Abu Bakr och var hans högra hand i att bevara den islamiska ummans enhet under denna kritiska period.

I början av kalifatet var Omar en av de som mest stödde Abu Bakr, särskilt i frågan om att samla Koranen efter slaget vid al-Yamama. Omar föreslog för Abu Bakr att samla Koranen i en enda mushaf. Hans åsikt var mycket vis och bidrog till att bevara Koranen från att gå förlorad.

Hans trohetsed som kalif ... al-Faruq, muslimernas kalif

Efter Abu Bakr as-Siddiqs död samlades sahaba i Saqifa för att välja den kalif som skulle efterträda honom i ledningen av den islamiska staten. Omar ibn al-Khattab var en av de första som gav Abu Bakr trohetseden, och senare gavs trohetseden till Omar i ett annat möte för att bli den andre kalifen efter Abu Bakr. Hans trohetsed var till en början omstridd på grund av vissa interna meningsskiljaktigheter, men till slut rådde enighet om hans val.

När Profeten ﷺ dog och as-Siddiq Abu Bakr tog över muslimernas kalifat,

var Omar hans minister och pålitlige rådgivare. Han bar bördan av rättskipningen och utförde den på bästa sätt. Omar dolde bakom sin stränghet en ömhet, mildhet och stor barmhärtighet. Det var som om han gjorde sin stränghet till ett skydd som dolde denna rikedom av mänskliga känslor som många betraktar som svaghet och ovärdigt män, särskilt ledare. Men detta skydd smälte bort efter att han blev muslimernas kalif efter as-Siddiqs död.

De troendes ledare Omar ibn al-Khattab gavs trohetseden som muslimernas kalif dagen efter Abu Bakr as-Siddiqs död [22 Jumada al-Akhira år 13 e.H. – 23 augusti 632 e.Kr.]

al-Faruq möter utmaningarna som kalif

Den nye kalifen började omedelbart möta svårigheter och utmaningar, särskilt den känsliga militära situationen för muslimernas styrkor i Levanten. Han skickade omedelbart en armé till Irak under ledning av Abu Obayda ibn Mas'ud al-Thaqafi, som gick in i ett förhastat slag mot perserna utan att ordna sina styrkor. Han lyssnade inte på sina befälhavares råd, som varnade honom för faran med att korsa Eufratbron och rådde honom att låta perserna korsa till honom, eftersom muslimernas position väster om floden var bättre. Om muslimerna vann kunde de då korsa bron lätt. Men Abu Obayda lyssnade inte, vilket ledde till muslimernas nederlag i **Slaget vid al-Jisr**, och Abu Obayda och fyra tusen av muslimernas armé stupade.

De islamiska erövringarna under al-Faruqs tid

Efter den förlust som drabbade muslimerna i *Slaget vid al-Jisr* försökte al-Muthanna ibn Haritha höja stridsmoralen hos den muslimska armén i ett försök att radera spåren av nederlaget. Han arbetade därför på att locka de persiska styrkorna att korsa floden västerut, och han lyckades få dem att korsa efter att de blivit vilseledda av den snabba seger de uppnått över muslimerna. al-Muthanna överraskade dem då med sina styrkor och tillfogade dem ett förkrossande nederlag vid stranden av floden *al-Buwayb*, som slaget kom att uppkallas efter.

Nyheten om denna seger nådde al-Faruq i Medina, och han ville själv bege sig i spetsen för en armé för att bekämpa perserna. Men sahaba rådde honom att välja någon annan av muslimernas ledare att stå i spetsen för armén. De föreslog Sa'd ibn Abi Waqqas, och Omar utsåg honom till befälhavare över armén som begav sig till al-Qadisiyya.

Sa'd skickade en delegation av sina män till *Burujird III*, persernas kung, för att erbjuda honom islam med villkoret att han fick behålla sitt rike, och att han fick välja mellan detta, jizya eller krig. Men kungen tog emot delegationen med högmod och vägran, och han ville inget annat än krig. Striden bröt ut mellan de två sidorna och pågick i fyra dagar tills den slutade med muslimernas seger i *al-Qadisiyya*. Persernas armé led ett förkrossande nederlag och deras befälhavare *Rustum* dödades. Detta slag var ett av de mest avgörande i den islamiska historien, då det återförde *Irak* till araberna och muslimerna efter att ha varit under persisk kontroll i århundraden. Segern öppnade vägen för fler erövringar.

Vägen från al-Mada'in till Nihawand

Vägen till *al-Mada'in*, persernas huvudstad, blev öppen för muslimerna. De skyndade sig att korsa Tigris och stormade al-Mada'in efter att den persiske kungen flytt därifrån. Sa'd gick in i det vita palatset – kungarnas residens – och bad en tacksägelsebön i Kisras iwan för den stora segern. Han skickade till Omar och gav honom glädjebudet om segern och skickade med honom krigsbytet som muslimerna tagit.

Efter att den persiske kungen flytt från al-Mada'in begav han sig till *Nihawand*, där han samlade enorma styrkor på tvåhundra tusen soldater. När Omar fick veta detta rådfrågade han sina följeslagare, och de rådde honom att utrusta en armé för att avskräcka perserna och besegra dem innan de anföll muslimerna. Omar skickade då en stor armé under ledning av al-Nu'man ibn Muqarrin med fyrtiotusen soldater. De begav sig till Nihawand, och ett stort slag utkämpades som slutade med muslimernas seger och en förkrossande förlust för perserna. De skingrades och splittrades efter denna stora seger som kallades **"Fath al-Futua"** (segrarnas seger).

Erövringen av Egypten

Den islamiska statens gränser vidgades under al-Faruqs tid, särskilt efter att det persiska imperiet slutgiltigt besegrats i al-Qadisiyya och Nihawand. Han lyckades erövra Levanten och Palestina, och muslimernas arméer begav sig västerut mot Afrika. 'Amr ibn al-'As lyckades erövra Egypten med fyratusen soldater. Han gick in i al-'Arish utan strid, sedan erövrade han al-Farma efter en snabb strid med dess romerska garnison. Han begav sig till Bilbays och besegrade romarnas armé under ledning av *al-Artabun*. Sedan belägrade han Babylon-fästningen tills han öppnade den, och därefter begav han sig till Alexandria och erövrade den. På ungefär två år

blev hela Egypten en del av det stora islamiska imperiet.

Erövringen av Egypten var lätt och smidig, eftersom Egyptens folk – kopterna – inte kämpade mot de muslimska erövrarna, utan tvärtom hjälpte dem och gav dem allt stöd. De såg i muslimerna sin räddning från de romerska tyrannerna som utsatt dem för förtryck, förföljelse och tunga skatter.

Omar ibn al-Khattab – de troendes ledare

Omar ibn al-Khattab var en unik modell för en härskare som känner sitt ansvar inför Gud och inför umman. Han var ett sällsynt exempel på asketism, gudsfruktan, ödmjukhet och känsla för ansvar. Han brukade gå ut om natten för att se till muslimernas tillstånd och söka deras behov, som Gud anförtrott honom.

Bland de märkliga berättelserna om honom är att han en natt patrullerade Medina och hörde stönandet från en kvinna i ett tält. När han närmade sig såg han en man sitta där. Han hälsade på honom och frågade om hans situation. Han fick veta att mannen kom från öknen och att hans hustru hade värkar och att ingen fanns hos henne.

Omar gick hem och sade till sin hustru Umm Kulthum bint 'Ali: "Vill du ha en belöning som Gud har fört till dig?" Hon sade: "Vad är det?" Han sade: "En främmande kvinna som föder och ingen är hos henne." Hon sade: "Ja, om du vill." Hon följde med honom och tog med sig det som behövdes av smör, korn och mat. Hon gick in till kvinnan, medan Omar tände elden tills röken steg från hans skägg. Mannen såg på honom förvånat utan att veta vem han var.

När kvinnan födde ropade Umm Kulthum: "O Omar, o de troendes ledare, ge din vän glädjebudet om en son!" När mannen hörde detta drog han sig tillbaka i vördnad och förvåning. Omar lugnade honom och bar maten till hans hustru för att hon skulle äta, och han satte mat framför mannen och sade: "Ät, ve dig, du har hållit dig vaken hela natten!"

Omar var ren och höll sig borta från muslimernas pengar. Han satte sin och sin familjs dagliga utgift till två dirham, trots att skatteintäkterna kom till honom i mängder – han delade ut dem till muslimerna och behöll inget för sig själv.

Han brukade säga: **"Jag behandlar Guds pengar som en föräldralös barns pengar: om jag är rik avstår jag från dem, och om jag är fattig tar jag**

endast det som är rimligt.”

En dag gick han till predikstolen. Han hade ont i magen och honung rekommenderades åt honom. Det fanns honung i statskassan, så han sade till folket: ”Om ni tillåter mig att ta av den, gör jag det. Om inte, är den förbjuden för mig.” De tillät honom.

Omar ibn al-Khattabs dygder

Omar ibn al-Khattab var en av de första sahaba som antog islam efter Profeten ﷺ. Profeten ﷺ berömde honom i många hadither. Han sade om honom:

”Om det fanns en profet efter mig, skulle det vara Omar.”

Denna utsaga återspeglar hans höga ställning i Profetens hjärta och i muslimernas själar.

Omar ibn al-Khattab är också känd för sin stränghet i sanningen och sin rättvisa i domen. Omar ibn al-Khattab var en strikt person i att tillämpa Guds lag, och hans ord var det högsta i alla frågor som rörde muslimernas rättigheter. Han älskade rättvisa och var alltid angelägen om att uppnå jämlikhet mellan människor.

Bland hans mest framstående dygder finns också att han införde många lagar och beslut som påverkade muslimernas liv, såsom att fastställa shura-systemet, organisera arméerna och stärka den islamiska staten.

Omars rättvisa och gudsfruktan

Omar hade ständig gudsfruktan över sig själv, sina arbetare och sina undersåtar. Han kände tyngden av ansvaret till den grad att han sade:

”Vid Gud, om en mula snubblade vid Eufrats strand skulle jag hållas ansvarig inför Gud: varför jämnade jag inte vägen åt den?”

När Omar utsåg en ämbetsman skrev han ned dennes tillgångar, så att han kunde hålla honom ansvarig om han avsattes eller avskedades. Han var noggrann i valet av dem som skulle ta hand om folkets angelägenheter och betraktade sig själv som delaktig i deras handlingar.

Omar kände faran i styret och ansvaret. När två tvistande parter kom till honom satte han sig på knä och sade:

”O Gud, hjälp mig mot dem, för var och en av dem vill dra mig bort från min religion.”

Hans rättvisa och gudsfruktan var så stark att när ‘Amr ibn al-‘As verkställde straffet på ‘Abd al-Raaman ibn Omar för att ha druckit vin, förebrådde Omar honom och hotade att avsätta honom, eftersom han inte hade verkställt straffet offentligt. Han befallde honom att skicka sin son till honom. När ‘Abd al-Raaman kom in, svag och utmattad av piskningen, befallde Omar att straffet skulle verkställas på honom en gång till, offentligt. Några av sahaba försökte övertyga honom om att straffet redan hade verkställts en gång och inte skulle upprepas. Men han tillrättavisade dem, och han piskade honom igen medan ‘Abd al-Raaman ropade: **”Jag är sjuk, och du dödar mig!”** Men han lyssnade inte på honom. Efter att ha piskat honom fängslade han honom, och han blev sjuk och dog.

Omars administrativa och civilisatoriska bedrifter

al-Faruqs tid utmärktes av många administrativa och civilisatoriska prestationer. Bland de viktigaste:

- Han var den första som gjorde hijra till utgångspunkt för den islamiska tideräkningen.
- Han var den första som införde *diwan*-systemet, som han tog från perserna.
- Han var den första som inrättade statskassan (*Bayt al-Mal*).
- Han var den första som intresserade sig för att grunda nya städer, det som kallades *tamsir al-amsar*.
- Den första utvidgningen av Profetens moské skedde under hans tid; han inkluderade al-‘Abbas ibn ‘Abd al-Muttalibs hus och lade små stenar som golv.
- Han var den första som reglerade jizya för ahl al-dhimma:
  - Han befriade äldre, kvinnor och barn.
  - Han satte den till 48 dirham för rika, 24 för medelklass och 12 för fattiga.

Omar ibn al-Khattab var den kalif under vars tid den islamiska staten nådde sin största utbredning i historien. Under hans ledning erövrade muslimerna Levanten, Irak, Egypten och andra viktiga områden. Därmed uppnåddes de största segrarna i den islamiska ummans historia.

Bland hans mest framstående bedrifter:

- **Islamiska erövringar:** Han utvidgade den islamiska staten på ett sätt som aldrig tidigare skådats.
- **Administrativ organisation:** Han grundade många statliga institutioner såsom *Diwan al-Jund*, införde bidragssystemet och organiserade statens budget.
- **Rättsliga reformer:** Han införde många reformer i rättsväsendet och etablerade principerna om rättvisa och jämlikhet.
- **Marknader och offentliga anläggningar:** Han byggde marknader och etablerade ett stabilt ekonomiskt system.
- **Rättvisa:** Han var känd för fullständig rättvisa i alla sina angelägenheter och gav stor omsorg åt de svaga och fattiga.

Omars rekommendation om efterträdaren

Före sin död rekommenderade Omar ibn al-Khattab att den som skulle bli kalif efter honom var Othman ibn 'Affan, må Gud vara nöjd med honom. Denna rekommendation var en av hans mest framstående handlingar, eftersom han alltid brydde sig om den islamiska ummans framtid och strävade efter att utse den mest lämpade att leda den. Tiden visade att hans val var korrekt, då Othman blev den tredje kalifen och under hans tid fortsatte staten att blomstra.

Hans död

I gryningen på onsdagen [26 Dhu al-Hijja år 23 e.H. – 3 november 644 e.Kr.] medan al-Faruq ledde muslimerna i bön, trängde *Abu Lu'lu'a al-Majusi* genom de bedjandes led med en förgiftad dolk och riktade sina förrädiska hugg mot den rättvise kalifen Omar ibn al-Khattab tills hans inälvor skars sönder. Han föll ned i sitt blod och svimmade. Innan muslimerna hann gripa mördaren stack han sig själv med samma dolk och dog omedelbart, och med honom dog hemligheten bakom hans fruktansvärda och dunkla brott.

Nästa dag gav Omar upp sin själ efter att ha utsett sex av de tio som givits glädjebudet om paradiset för att välja den nye kalifen.

Sammanfattning

Omar ibn al-Khattab, må Gud vara nöjd med honom, lämnade ett enormt

avtryck i den islamiska ummans historia. Han var en vis ledare, en rättvis härskare och en andlig fader för muslimerna i sin tid. Hans bedrifter inom alla områden – militära, rättsliga och administrativa – gjorde hans kalifat till en gyllene era i den islamiska historien. Än idag är han en förebild i rättvisa och visdom och räknas som en av historiens största ledare.

Källor

- *al-Isti'ab fi Ma'rifat al-Asaab* – Ibn 'Abd al-Barr
- *Usd al-Ghaba fi Ma'rifat al-Saaaba* – Ibn al-Athir
- *al-Isaba fi Tamyiz al-Saaaba* – Ibn Hajar al-'Asqalani
- *al-Bidaya wa-n-Nihaya* – Ibn Kathir
- *Sirat al-Nabi* – Ibn Hisham
- *al-Tabaqat al-Kubra* – Ibn Sa'd
- *al-'Awasim min al-Qawasim* – Ibn al-'Arabi
- *al-Faruq Omar* – Muaammad Husayn Haykal
- *al-Ma'arif* – Ibn Qutayba
- *Manaqib Amir al-Mu'minin Omar ibn al-Khattab* – Ibn al-Jawzi
- al-Tabarani, *al-Mu'jam al-Kabir*
- al-Dhahabi, *Siyar A'lam al-Nubala'*
- Ibn Hajar al-'Asqalani, *Fata al-Bari*